

Малкият кантонеръ.

иналата година бѣхъ поканенъ на гости у единъ мой приятель инженеръ, чиновникъ въ едно министерство. Вечерята мина много приятно. Най-голѣмото украшение на този домъ бѣха тритѣ дѣца на моя приятель.

— Татко, ще запалимъ ли вече коледното дърво? Колко хубаво бѣ то снощи!

Да го запалимъ, дѣца, каза бащата.

Минахме въ гостната стая. Драго ми бѣше да гледамъ, какъ малкитѣ дѣца скачаха около коледното дърво и не можаха да се наравдватъ на хубавитѣ свѣщи, на чуднитѣ стѣклени висулки, които между зеленитѣ клончета искрѣха, като че ли бѣха наистина отъ прозраченъ ледъ. Слѣдъ като се нагледахме на коледното дърво, едно отъ дѣцата се обади:

— Татко, ти знаешъ толкова много приказки! Разкажи ни нѣкоя коледна приказка!

Бащата се усмихна; послѣ потърка съ ржка челото си, като че ли искаше да си спомни нѣщо и каза: — „Добрѣ, ще ви разкажа една случка изъ моето дѣтинство“.

Очичкигѣ на дѣцата засияха отъ радостъ. Тѣ се настаниха по-удобно по столоветѣ около баща си и майка си и се приготвиха да слушатъ съ голѣмо внимание. Не по-малко бѣхъ заинтересуванъ и азъ.

*

То бѣше отгавна, започна бащата, като дигна хубавата си глава и мило изгледа своитѣ дѣца.

Вие сте чували, че вашиятъ дѣдо бѣше кантонеръ. Колко хубавъ бѣше този кантонъ, и колко приятно се живѣеше въ него! Лѣтъ и зимѣ бѣше хубаво тамъ, но не винаги; нѣкога, особено когато паднѣше дебелъ снѣгъ или започнѣше снѣжна фъртуна, ужасъ сковаваше душигѣ ни. Кантонътъ бѣше въ едно планинско дере, нито едно селце, нито една колиба нѣмаше наблизу. Прѣзъ учебно врѣме азъ живѣехъ въ ближния градъ при леля си и посѣщавахъ училището, а прѣзъ ваканцията играехъ на свобода изъ околноститѣ на кантона. Тъмната гора, желѣзопѣжната линия, голѣмата рѣка и мостътъ надъ нея — бѣха моитѣ най-любими мѣста за игра и разходка. Нѣмаше нито едно кѣтче, което да не познавахъ добрѣ, а желѣзниятъ мостъ познавахъ така, както познавахъ и собственото си желѣзно легло: знаехъ на прѣсти всички пѣтеки около него, всички бурми и греди, всички извивки. Най-обичахъ да дочаквамъ треноветѣ, сѣдналь вѣрху една отъ крайнитѣ желѣзни хоризонтални греди; треноветѣ съ грохотъ минаваха край мене по моста и слѣдъ малко вихрено се носѣха край самия кантонъ, дѣто татко ми, вашиятъ дѣдо, ги причакваше, застава на постъ, държащъ до гърдитѣ си своето сигнално байраче.